

Mirada llarga, i sempre endavant

«Des del 21-D, el procés ha canviat. Hem de recuperar el relat o l'objectiu de per què volem construir un país nou entre tots»

La situació d'emergència sanitària ens obliga a viure en un temps de grans incerteses. L'estiu ha estat marcat per l'excepcionalitat però, depèn de com evolucioni la tardor, pot ser el preludi a una crisi social i econòmica amb efectes devastadors per a moltes famílies i empreses.

Una situació gens fàcil. Un context que exigeix que els partits actuïn i que expliquin de manera clara, concisa i respectuosa les seves propostes polítiques. Des del sobiranisme, tant des dels partits com des de la base social, per les seves esperances de transformació, aquesta hauria de ser una exigència encara major.

Ja fa temps que ens referim a la independència dirigint-nos només cap als qui en som partidaris, sovint com a via d'escapament d'una repressió autoritària que pateixen moltes persones i que no s'aturarà, perquè té la missió política de desmuntar l'independentisme. Ens hi referim "atrapats" en el debat del com la farem. Em sembla que és una discussió estèril. Tots els partits saben i comparteixen més o menys obertament, que no es pot renunciar del tot a la via pactada per aconseguir-la, però alhora que aquesta no es pot assolir sense la força social necessària. Diàleg, negociació, multilateralitat i unilateralitat formen part d'un tot.

Malauradament, en l'ambient pesa molt més la comunicació efectista, la consigna buida o el titular a curt termini, que la política, les propostes o el debat de fons sincer. Però encara que sigui més fàcil fer-ho així, si es vol fer de nou atractiva la nostra proposta cal parlar del per què i dels per què. Dels objectius i valors de la independència. Cal saber a favor de què es lluita i en contra de què, i això comporta tenir ben identificats els adversaris i també els aliats.

Des del 21-D, el procés ha canviat, és diferent. Hem de recuperar el relat o l'objectiu de per què volem construir un país nou entre tots, de per què no és un caprici aquesta voluntat històrica de ser, i de ser el contrari del que representa per Catalunya l'Estat. Durant anys, l'independentisme ha elaborat un relat guanyador, obert, empàtic, social, atractiu i compromès amb els valors democràtics i amb la concepció republicana de la nació. Recuperem-lo i renovem-lo.

Unes eleccions a l'horitzó, poden servir per iniciar una nova etapa política, però, i igualment, hem de saber repensar el sobiranisme i el país. Hem après, o hauríem d'haver après, de tot el què ha passat. Hem vist quines accions poden ser útils i quines no. Quines ens acosten als objectius i quines ens n'allunyen. A partir d'aquí cadascú hauria de posar les seves propostes damunt la taula, parlar del present i del futur del país, i fer-ho de manera rigorosa, creïble i des del realisme. No n'hem de fer un debat intern -entre els "convençuts"-, ens hem de dirigir al conjunt del país.

Estratègia no és només si ho farem per desbordament o en una taula, passa per saber explicar com volem que sigui el nostre país, com l'imaginem sobirà, com es gestiona el mentrestant amb criteris ideològics clars i coherents amb les ambicions nacionals. I potser més important encara, com afrontem l'emergència sanitària i social que estem patint. Com respondrem a les seves conseqüències econòmiques i socials. A partir de quines prioritats.

El debat del com ha passat i passarà per tenir la mà estesa, el cap alt, la mirada llarga i el verb serè. Perquè una nova fase exigeix respostes, propostes, parlar clar, recosir socialment i construir i afermar nous i grans consensos. Després d'aquests tres anys i amb les dificultats que el present li planteja a la nostra societat, ja comença a ser hora que mirem més endavant que no enrere.

